

professores universitàries, persones dedicades a la ciència que es creuen com déus omnipotents i "omniintelligents" i es pensen per damunt de l'alumnat, etc.

Si ens centrem en la ciència i la religió mirarem de definir-les diferenciamment i de mirar-ne les afinitats.

Si tots aquests exemples responen a vivències religioses, convivint ambelles també es troba la religió pròpiament dita.

Dons bé, la religió satisfà unes necessitats determinades, les mateixes en totes les societats: dona un sentit a la nostra vida. La teologia suposa que el món té un sentit que ella li vol donar i suposa una sèrie de revelacions que la forneixen, però de què prescindeix la ciència.

Amb tot açò la meua intenció és desmitificar, però no menysprear, la tasca investigadora de les persones que dediquen la seua vida a la ciència. Una tasca que, no sent rigorosament objectiva, també rep la influència del món social i polític que l'envolta. Aquesta afirmació la baso en el fet que tots els descobriments científics que s'han fet han estat determinats per un context social. Per exemple, Mendel va descobrir una sèrie de lleis genètiques que explicaven l'herència dels caràcters del pare i la mare en cada persona, però aquest descobriment va ser silenciats per la comunitat científica del moment perquè posava en qüestió totes les lleis que s'acceptaven fins aleshores; i no va ser fins 50 anys després que van ser acceptades.

D'altra banda, trobem

en l'antiguitat grega un altre exemple: Aristòtil parlava de les dones com de salvatges sense raó i qualificava de salvatges totes aquelles persones que no parlaven grec o que tenien un color de pell diferent. Aquesta és una visió que ara sembla haver desaparegut per complet, però que ha influït en tota la ciència.

Demostrada ja la contingència d'açò que creiem tan perfecte com és la ciència, ara tinc més arguments per voler rebutjar de dins els llocs on es fa ciència, i en concret de dins la Universitat, tota religió i/o vivència religiosa i tot intent de fer entrar en les aules la política.

Gràcies a interessos polítics hi ha rectors de moltes Universitats i degans de moltes Facultats que aprofiten el seu càrrec per promoure línies d'investigació que els convenen, i per donar explicacions a l'alumnat que, de forma subliminal, tenen un missatge polític que els hi influeix, perquè moltes persones que van a la Universitat busquen en el professorat una persona que els guie i que done un sentit a la seua vida. Ni un professor, ni una professora poden fer política o religió a les aules. No poden dir-nos quina és l'única veritat (és a dir, quin déu hem de seguir), perquè el que hem d'esperar d'una persona que té la tasca d'ensenyar-nos és que ens proporcione els instruments per pensar, no que ens diga què hem de pensar. Hem de ser nosaltres qui hem de triar les nostres idees. La ciència, donada l'existència de multitud de sistemes de valors que segueixen déus diferents, no pot triar-ne un i imposar-

lo, és a dir, la ciència no pot donar un sentit a la vida perquè cadascú li ha de donar el seu (ha de triar el seu déu i el seu dimoni: els interessos, les passions i temors que ens guien), perquè la vida és plena de veritats úniques (déus) que resulten incommensurables. És açò el que provoca que fem una tria i que anem a la ciència per a que ens responga, tot sabent que la ciència no pot, ni ha de fer-ho.

Per què? Doncs perquè qui respon a aquestes inquietuds és la religió, mitjançant els seus profetes, que, d'altra banda, no trobem en la ciència ni en el professorat, perquè la ciència el que fa és negar tot sentit que tinga la nostra existència. Veiem, sinó, que tots els descobriments científics que es fan més prompte o més tard són superats i inclús rebutjats i canviats per altres de nous. Per tant el que fa la religió és omplir el buit que deixa la ciència i ens diu tot allò que la ciència deixa al nostre parer.

A més a més, abans he parlat de la dualitat, en religió, de sagrat i profà. El problema és que aquesta dualitat s'aplique també a la ciència, i que un professor o una professora i les seues idees esdevinguin quelcom sagrat a què retre culte i a qui seguir amb els ulls tancats; perquè, donada la seua condició de sagrat, serà un sacrilegi no acceptar, compartir i seguir tot allò que se'ns diga. És a dir, serem rebutjades per la comunitat de creients per haver-nos saltat una prohibició. (Heus ací l'important paper que juga el concepte de sagrat).

Tornem als esdeveni-

ments actuals!

Què està passant al País Valencià? Certes "personalitats" polítiques estan aprofitant la llengua per fer demagògia i utilitzant-la com una arma política assegura que català i valencià no són dos noms de la mateixa llengua. Posa un fet que podriem anomenar científic al servei i la manipulació polítiques, quan, com he dit abans, amb la ciència no es pot ni s'ha de fer política.

Tot i això la nostra vida és plena de vivències col·lectives que potser donen un sentit a la nostra vida: experiències que fugen de la feina i quefers quotidians, sinó no ens sentim útils.

Però, de quina manera podem defugir de la manipulació que he dit abans? Doncs, no hem d'esperar que cap religió ni profeta ens diga tot allò que hem de creure, que hem de fer i com hem de fer-ho. La qüestió és que cadascú trie la seua manera de viure i d'actuar i siga responsable de tot allò que fa, sense caure així en els tòpics de sempre: "Açò és el que m'han ensenyat", "açò és el que s'ha fet sempre", "és el que fa tot-hom", etc. No hem de caure en aquesta demagògia perquè quan més capacitat tinguem de crítica i de judici, més llures serem.

Hem d'aprendre a no buscar-li un sentit a la nostra vida, perquè no en té. La nostra vida no està encaminada a una existència eterna i plena de felicitat que ara ens hem de guanyar i de la qual gaudirem quan abandonem la vida.

Càlia Pujol